

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Ἐἴσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τριάντα Δεκεμβρίου... χαραῖς εἰς τὸν Ντουνιᾶ,
ἀνέτειλε καὶ πάλι τρελλὴ πρωτοχρονιά.

Ποῦντος ἑκατὸν ἓνα,
καὶ τὰ χαρτιὰ κομμένα.

Μποναμάδες μας κι' εὐχαῖς,
ὅπου πέφτουν σὰν βροχαῖς.

Εἰς τὸν Μεγαλειότατον, τὸν πρῶτον ἐν τοῖς πρώτοις,
ν' ἀπορροῇ νὰ γενῇ σωστὴ Μεγαλειότης.

Ἐστὸν Δεληγιάννη δὴδ σπαθιά, μιὰ ρόμπα, μιὰ σουμάδα,
δὴδ στάτους κ' ὄ, ἕναν κορσέ, καὶ μιὰ καλὴ πουμάδα.

Ἐστὸν Παπαμιχαλόπουλο λευκόλιθον τῆς Λίμνης,
κι' ὑπογραφαῖς σ' ἐντάλματα γιὰ τοὺς πιστοὺς τῆς ποίμνης.

Ἐστὸν Μπούμπουλη ἓνα δαυλὸ ὡς εἶδος τι μπουρλότου,
κι' ἓνα μεγάλο μπούσουλα γιὰ τὸ πολὺ μωαλό του.

Πικρὸν ἀφέψημα καφεῖ εἰς τὸν Μαυρομιχάλη,
γιὰ νὰ φτείαστῇ τὸ κέφι του καὶ τοῦ στρατοῦ τὸ χάλι.

Ἐστὸν Κοντογούρη γράμματα καὶ σκέψεις καντάρι,
ὡς ἔτου μὲ τὰς σκέψεις του ὁ δίκολος τὰ πάρη.

Ἄερα ἔστὸν Χαρίλαον καὶ τοίχλαις καὶ κοτσούφους,
κι' ὑπομονὴν κι' ὑπομονὴν ὡς ἔτου νάδρη ψήφους.

Εἰς τὸν Λομβάρδο ζάχαρι ἔστὰ χεῖλη του νὰ βάλῃ,
καὶ νὰ φιλήσῃ ἄλλη μιὰ τοῦ Θεοδώρη τὰ κάλλη.

Κράς ἔστὸν Σωτηρόπουλο καὶ καθαρὰν καρδίαν,
καὶ ἑλὴν τὴν στρεμματικὴν ἐκείνην ἀηδίαν.

Μιὰ κεραμίδα ἔστὸν φτωχὸ Χατζόπουλο καυμένη,
νὰ τρίβῃ τὴν κοιλίτσα του τὴν παραπονεμένη.

Ἐστὸν Μεσσηνέζη ἀστραπαῖς, βρονταῖς κι' ἀνεμοζάλη,
γιὰ νὰ τῆς ρίξῃ ἔστο χλωρὸ τοῦ Θεοδώρη κεφάλι.

Μαντύλι ἔστὸν Ζηνόπουλο γιὰ τὸ χρυσὸ του στόμα,
ἓνα σχοινὶ γιὰ δέσιμο καὶ τέλος... ἓνα κόμμα.

Ἐστὸν Δεληγιώργη τὸν βουδὸ ἢ γλώσσα του νὰ γιάνῃ,
κι' ἔξ οὐρανοῦ ἀντίληψιν διὰ νὰ μὴν τὰ χάνῃ.

Τοῦ—οἶμοι!—πρόην Ὑπουργοῦ κυρίου Ἀντωνάκη
δὴδ φούσκαῖς ἀπὸ καουτσόου καὶ ἀλφαδιτάρκι.

Δραγούμη τῇ Μεγαρικῇ τὸν κύριον Μαλέαν,
ἀσπίδα Μακεδονικὴν καὶ περικεφαλαῖαν.

Ἐπὶ πηλίνου πίνακος χαρίζομεν τοῦ Ράλλη
τοῦ Μολαίτου Ὑπουργοῦ κομμένο τὸ κεφάλι.

Εἰς τὸν Βουλπιώτη τὸν κομψὸ νὰ πᾶψῃ νῆανι κλωσά,
καὶ νὰ λυθῇ ἐκείνη του ἢ ζαχαρένια γλώσσα.

Ἐστὸν Βλάχο λίγο σεβασμὸ διὰ τὸν Δεληγιάννη,
γιατὶ μὲ ὅσα τοῦφαλε πολὺ τοῦ κακοφάνη.

Ἐστὸν Οἰκονόμου δύναμι καὶ γλώσσα σὰν λεπίδι,
καὶ πιστοτάτους ὁπαδοὺς καθὼς τὸν Παλαμήδη.

Εἰς τὸν Ρικάκη σάλπιγγες, κουδούνια καὶ σκουφάκια,
κι' ἀπὸ τὰ κροατήρια βρισκίαι καὶ παλαμάκια.

Εἰς τὸν Γεροκωστόπουλο μαντύλια γιὰ τὴ μύτη,
τρεις ὑπηρέτας Πατρινοὺς κι' ἓνα Μεσολογγίτη.

Ἐστὸν κόμητα τῶν Ἀχαρνῶν, ποὺ βγήκ' ἀπ' τὸ Μενίδι,
ἴλιγγι μπογιὰ τῶν παπουτσιῶν καὶ κάμποσο φτερισίδι.

Εἰς τὸν Δουζίνα τὸν κλεινὸ, ποὺ εἶναι ἄλλο εἶδος,
καμπόσα σαπιζέμενα τῆς φίλης του πατρίδος.

Ἐστὸν Ἀργυρόπουλο λαρδί καὶ χοιρινὸ λουκάνικο,
καὶ γιὰ τοῦ Ρόκου τὴν κοιλιά μαχαίρι μαυρομάνικο.

Εἰς τὸν Λεβίδην θέλγητρα, φίλιας ὑποδίκων,
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ ἔσταν κύριον Στεφίκον.

Εἰς τὸν Μαργέλον σύμφωνα διὰ τὰ συλλαβίζη,
κι' ὀλίγον τι σὰν ἄνθρωπος ἔστω βήμα νὰ γαυγίζη.

Ἀχούρων εἰς τὸν Τράκα μας προμήθειαν πλουσίαν
πρὸς χρήσιν του ἀτομικῆς καθὼς καὶ δημοσίαν.

Ἐστὸν κύριον Μαυρομαρὰ ἓνα παππᾶ με πλάρι,
καὶ χωριστὰ τῆς Παναγιᾶς τῆς Τηγιακῆς τὴ χάρι.

Εἰς τὸν Τσιγγρὸ ρητορικῇ, τοῦ Ξένου τὴν φιγοῦρα,
καὶ εἰς τὸν Νικολάκη τοῦ ἱλιώτερη φαγοῦρα.

Ἐστὸν Καραπάνο θύματα διὰ τοκογλυφίαν,
καὶ τὴν ἀρχαιολογικὴν τοῦ κόμου πανσοφίαν.

Ἐστὸν Ἀξελὸ τὸν ρήτορα τὸν κύριον Καρτάλη,
καὶ εἰς τὸν κύριον αὐτὸν τὸν Ἀξελὸ τοῦ πάλι.

Δύο κορθόνους ὕψηλους τοῦ νάνου Μαρκεζίνη,
καὶ κἄπως ἐγκρατέστερος πρὸς ἑαυτὸν νὰ γίνη.

Ἐστὸν Παπαδαῖο πρόβατα κι' ἓνα ζευγάρι βώδια,
καὶ μόσχους καὶ ἀνθόνερο γιὰ τὰ λεπτά του πόδια.

Εἰς τὸν Γκριζώτην, τὸν γνωστὸν ἱππότην τῶν Ναυτίκων,
μὴ φουστανέλλα καθαρὴ κι' ἐσώδρακον παστρίκον.

Ἐστὸν Ξενοῦδάκη μὴ σθερχιά κι' ἓνα γερό σκαμπύλι,
νὰ τοῦ φανῇ τοῦ φουκαρὰ δ' οὐρανὸς σφοντύλι.

Τοῦ Κάρτσωνα, τοῦ Μπούτουνα, τοῦ Φίλιου, τοῦ Ματάλα,
ἓνα καπίτρι καθενὸς γιὰ νὰ τοὺς πᾶν καθεδάλια.

Ἐστὸν κύριον Φιλήμονα ἓνα φαρδὺ τσουδέλι,
τάς συμπαθείας εἰς αὐτὸ τοῦ Φραισινὲ νὰ βάλῃ.

Ἐστὸν Τάσσο τὸν ἀπόστολο πιστώσεις καὶ κανόνι,
καὶ γιὰ καμμιὰ συμπάθεια ποτὲ νὰ μὴν πληρώνῃ.

Εἰς τὸν Ροῖδην τὸν ἰσχνὸν γαϊδάρου σαχόνα,
νὰ θραύσῃ ἀμαξηλατῶν χιλίων λεγεῶνα.

Ἐστὸν Γιάννη τὸν Καμπούρογλου τοῦ Λάππα τὰ μουστάκια,
καὶ εἰς τὸν Λάππα τὸν φτωχὸ τοῦ Γιάννη τὰ φαρμάκια.

Εἰς τὸν Μανσόλα τὸν κομψὸ μὴ βούρσα, μὴ μαντίλα,
κι' ἀπὸ τὰ τραπουλόχαρτα μὴ νάμα γιὰ γυναῖκα.

Ἐστὸν κύριον Αὐγερινὸν τὰ νεῖατα τοῦ ν' ἀφίση,
καὶ διὰ τὴν ἀμαρτωλὴν ψυχὴν του νὰ φροντίσῃ.

Ἐνα καθρέπτην μαγικὸν ἔσταν νέον Ρεβελάκη,
καὶ ὁργασμὸν πολεμικὸν ὁπότεν παλίστα κἀκεῖ.

Ἐστὸν Λάμπρο τὸν Σπυριδῶνα τὴν ἱλίμα τοῦ Κοκκίδη,
εἰς τὸν Κοκκίδη δὲ αὐτὸς νὰ τὴν ἀνταποδίδῃ.

Ἐστὸν Μίμη τὸν Κορομηλᾶ δραμάτων παραστάσεις,
παρόντος καὶ τοῦ Ἀνακτος καὶ τῆς σεπτῆς Ἀνάστης.

Ἐστὸν Νέον Ἰνδοκάλαμον μὴ φορεσιὰ λινά,
καὶ ἔσταν Ἐφημερίδα τοῦ καλὰ ὑστερινά.

Ἐστὸν Κανελλίδην τῶν Καίρων, τὸν πρόδρομον τῶν ἡμερῶν,
παπούτσι δὶχως μπάλωμα καὶ Κρητικὸ σαποῦν.

Ἐστὸν Κατσανδρῇ τὸν Δίκανο ἀκόμη δύο κἀναί,
νὰ κυνηγᾷ με τέσσερης τοῦ δρόμου τῆς νταρντάναις.

Ἐστὸν Δούνη τὸν πολεμικὸ, ποὺ κάνει νταβατούρι,
ἔσταν νέο ψευτοπόλεμο νὰ πᾶν με γαϊδουρί.

Ἐστὸν Τραπεζίτη Καλλιγὰ ἐκλογικὴ μαυρίλα,
καὶ γιὰ τὸ ριπιτίδι του ἔφημερίδων φύλλα.

Ἐστὸν Κασσιμάτη τρικαντὸ καὶ μαλλιαρὰ σκυλάκη,
καὶ γιὰ τοὺς περιπάτους τοῦ ὀλίγα στραγαλάκη.

Εἰς τὸν Σταμούλη δὲ φασκιαίς νὰ σφίξῃ τὴν κοιλίαν του,
καὶ ἄρτον ἐπιούσιον γιὰ τὰ λαγωνικά του.

Ἐνα τριμπόνι φλογερὸ ἔσταν Σπύρο τὸν Μερκούρη,
καὶ τοῦ χρυσοῦ Λεβίδου τοῦ τῆς Ζαχαρένιας μούρη.

Ἐστὸ Μήτσα τὸν Ἀδριανὸ καμπόσα δακτυλίδια,
καὶ τὴν κυρίαν τὴν γνωστὴν με τὰ ὠραία φρόδια.

Ἐλθο εἰς τοὺς ἐφέδρους μας νὰ σποῦν ἀμυγδαλάταις,
ψευτοπολέμους ἔστω Ἐταυρό, κηδεύει καὶ παρτάταις.

Εἰς τοῦ Ρωμηοῦ τὸν Φασουλῇ ὅλο παιδί νὰ σπέρνῃ,
κι' ὁ Περικλῆς κι' ἡ Φασουλῇ ἀσπλάγχχνος νὰ τὸν δέρνῃ.

Ἐτοὺς ἄνδρας τοὺς σημερινούς τὸ φύλον των ν' ἀφίση,
καὶ ἡ γυναῖκες ν' ἀνδρωθοῦν καὶ νὰ τοὺς κυδερνήσουν.

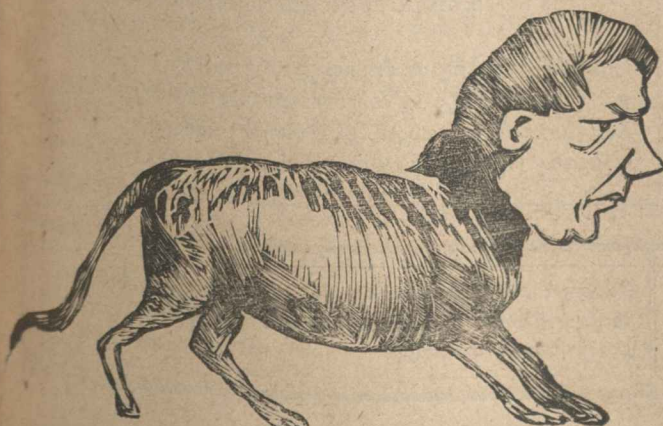
Ἐ' ὅλους ἐν γένει τοὺς Ρωμηοὺς τῶν νεωτέρων χρόνων
ἓνα μεγάλο φάσκελο ἐκ μέρους τῶν προγόνων.

Τόνδε τὸν μποναμᾶν ὁ Φασουλῆς
ἔσταν πλειονοψηφίαν τῆς Βουλῆς.

Μποναμᾶς γιὰ τὸν Καζάζη,
ὅπου ἔχει τόσο νάζι.

Μποναμᾶς γιὰ τὸν Σουρή,
ὅπου τόσο θὰ χαρῇ.

Τόνδε τὸν μποναμᾶν ὁ Φασουλῆς
ἔσταν μειονοψηφίαν τῆς Βουλῆς.

Μποναμᾶς γιὰ τῆς κοπέλαις,
ποῦ πεθαίνουν γιὰ τῆς τρέλλαις.

Μποναμᾶς γιὰ τὸν Σπανό,
ὅπου δὲν τὸν λημονῶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
εὐχονται τὸ νέον ἔτος.

Φ.—Ἐ! καὶ τοῦ χρόνου, Περικλῆ...
Π.—Εὐχαριστῶ... ἐπίσης.
Φ.—Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφέ...
Π.—Χρόνια πολλὰ νὰ ζήσης.
Φ.—Εὐχαριστῶ.. σοῦ εὐχομαι λαγοὺς μὲ πετραχήλια.
Π.—Νὰ ζήσῃ κι' ἡ κυρία σου μὲ ὅλη τὴ φαμήλια.
Φ.—Εὐχαριστῶ... ἀληθινὰ κι' ὁ βοσκίλας τί κάνει;
Π.—Ἀλίθεια τί ἀκούεται καὶ περὶ Δεληγγιάννη;
Φ.—Τί γίνεται ὁ πόλεμος;
Π.—Τί γίνονται οἱ φίλοι;
Φ.—ὦ! πότε τοῦ πολέμου πῶς ἡμέρα θ' ἀνατείλῃ;
Π.—Τί θὰ μοῦ δώσῃς μποναμά;
Φ.—Τὸ λάδαρον τῆς Λαύρας...
καὶ σύ;
Π.—Στὸ τέλος θὰ τὴν ἴδῃς...
Φ.—Περνῶ ἡμέρας μαύρας...
εἰς ὅλα τέρτσοις ἔρχομαι, ποτὲ δὲν βγαίνω σότος,
νὰ μὲ τρομάξῃ ἄρχισε πολέμου νέος κρότος,
νομίζω πῶς ὁ Θόδωρος δὲν χωρατεύει διόλου,
βλέπω κινήσεις τοῦ στρατοῦ καὶ τὸν ἀτμὸν τοῦ στόλου,
μάχαι πλασταὶ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν συγχρόνως,
ὁ Δεληγγιάννης πόλεμον γυρεῖ ἐπιμόνως,
κι' ἐνῷ τὰ πάντα φαίνονται σὰν γάλα μὲ τὸ μέλι,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς διακινῶσεις στέλλει
μὲ νέα δικαιώματα, μὲ νέας ἀπαιτήσεις,
καὶ ἀπορεῖ κι' ἐξίσταται Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.
Κι' ἰδοὺ!.. ἐνῷ ἔσεχάσαμε τοὺς πρώτους μας πολέμους,
τὸ στάτους κ' ὁ, τὸν Σώλοδουρου, τὸν Ὀλυμπον, τοὺς
[Αἴμους,
κι' ἐπρόκειτο ὁ σπῆτις τῆς νὰ φύγ' ἡ ἐφεδρεία,
κι' ἐνῷ Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
ὁ Ἄρης ἐξεφύτρωσε καὶ πάλι σὰν ἀγγοῦρι,
κι' ἀρχίζει ἄλλο δεύτερο πολέμου νταδατοῦρι,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς διὰ νὰ ξεθυμάνῃ,
γὰρ μποναμά τὸν πόλεμο ἐφέτος θὰ μᾶς κᾶνῃ.
Γι' αὐτὰ λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, σ' ὅλοις τῆς λέσχαις τρέξε
καὶ τὴν περιουσίαν σου ὅτ' ἐπὶ τέρσο-τίρο παῖξῃ.
ἐμπρὸς... ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν, ἢ στᾶρι ἢ τομάρι,
διότι δὲν γλυτώνουμε ἐφέτος ἀπ' τὸν Ἄρη.
Μία ζωὴ, βρέ, εἴν' αὐτὴ, καὶ ὕστερα τὸ μνήμα...
Γλέντα λοιπὸν τὰ νεῖα σου, προτοῦ νὰ γίνῃς θῆμα.
Ὁ Δεληγγιάννης, ἀδελφέ, ὅτ' ἀνὴρ πηγαίνει...
λεπτὸ μὴ βάλλῃς ὅτ' ἐπὶ τὰ καὶ ὅλο τέρτσο βγαίνει.

Πῆ μὴ σουμάδα, Περικλῆ, νὰ πᾶν τὰ ντέρτα καὶ
καὶ τράβα ὅλο πάρολι τὴν Ρήγα τὸν σπαῖτο.
Τυφλὸς τῆς τύχης ὁ τροχὸς τριγύρω μας κυλᾷ
καὶ τράβα πᾶτσι πάρολι, κουτ' ντιτσι καὶ
Μὴ ναυμαχία θὰ γενῇ παρὰ τὴν Σαλαμίνα...
μὴν παίξῃς διόλου, Περικλῆ, ὅτ' ἄτιμη ρολὴν
ἀλλὰ πρὸ πάντων πρόσσε μὴν παίξῃς μὲ κυρία,
διότι τρεῖς ἀλλοίμονον ὅτ' οὗς ἴλγους σου παρᾷ.
Ἀδύνατον τὸν πόλεμον ὁ Ἑλὴν ν' ἀποφύγῃ...
αἰώνιος ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ ὀλίγη...
Ἰδοὺ ὁ Ρήγας ἔρχεται μὲ τὸ εἰκοσιένα...
ἐμπρὸς λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, ὅτ' ἡ τύχη τὰ γράμματα
καὶ γὰρ τεθηξομεν κι' ἐμεῖς εἰς πρώτῃν εὐκαιρίαν
διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Π.—Τί λές, μωρέ;

Φ.—ὦ φίλε μου, ὦ μόνε ἀδελφέ μου,
ἐγγίζει πλέον ὁ καιρὸς τοῦ ἐθνικοῦ πολέμου.
Δός μου σπαθὶ γὰρ μποναμά καὶ πάρε σὺ τοῦτο,
βάστα ἐσὺ τὸν κεραυνὸν κι' ἐγὼ τὰ στροπέλαι,
καὶ πᾶμε ν' ἀνταμώσωμε μετὰ τῆς ἐφεδρείας
τὸν Ἅγιον Βασίλειον τὴν ἐκ τῆς Καισαρείας.
Πάρε μαχαίρι δίκωπο καὶ δώσε μου μὴ κᾶνῃ
μὰ πρόσσε, βρὲ Περικλῆ, μὴ βάλλῃς καὶ ὅτ' ἐπὶ τῇ
ἐφέτος εἶναι τυχερὸς ὁ Ρήγας ὁ σπαῖτο.
σπουδαίως περιπλέκονται τὰ πράγματα ἐν τῇ
τοῦ γένους ἐτοιμάζεται ἡ νέα ἱστορία...
Ἡ Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
φορεῖ μακρὸν ὀκκαμισσὸν ὅτ' αἷμα βουτηγμένο,
κρατεῖ τὸ ἄντε στάτους κ' ὁ θάνατος παρᾷ.
φορεῖ καὶ ὅτ' κεφάλι τοῦ ἀκάνθινου στεφάνου
καὶ ὀλίσσια, Περικλῆ, τραβᾷ ὁ τοῦ Δεληγγιάννη.

Π.—Τί λές, μωρέ;

Φ.—Ὁ πόλεμος μᾶς ἔκοψε τὸ γλέντι...
θεὸς ὁ χωρῆσαι. Περικλῆ, καὶ τὸν Ἀρχιῆ-ἐπὶ τῇ
Γαῖον καὶ οὗτος ἐλαφρὰν ἄς εὐχηθῶμεν νάχῃ.
Π.—Ὅσοι λοιπὸν γὰρ μποναμά τρεῖς ματσουκίαις ὅτ' ἐπὶ

Τὸ Ἀστὺ τῆς Πρωτοχρονιάς θὰ εἶναι περιέδλι,
ἀστεία πολυπέικιλα καὶ χίλοις ἐρὼ διαβόλοι,
ἀλλ' ἔπερ σπουδαιότερον θὰ ἴδῃτε μέσα ὅτ' ἄλλα
κι' εἰκόνας μὲ χρωματισμοὺς, ποὺ εἶναι γιὰ τὴν αἰά.
Καὶ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Ἀστέος ἐπίσης
θὰ ἔχῃ καὶ πράγματα, ποὺ εἶναι νὰ σασιτῇς.

Ἡμερολόγιον Πανᾶ δι' ἀνδρᾶς καὶ κυρίας,
ποὺ βρίσκετε γιὰ κάθε τί λαμπρὰς πληροφορίας.

Ἡμερολόγια μικρούτσικα,
κομψότατα καὶ ὠμορφότατα.

Ἐὰν Ἡμερολόγιον ἐπιθυμῇς τῆς τοῦ πῆγῃ
κι' ὅπου σταθῇς κι' εὐρίσκεισαι τὰς ἐορτὰς νὰ βλέπῃς
λεπτὰ τριάντα, κορίε, μὴ λυπηθῇς καθόλου
γιὰ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Βίλμπεργ τοῦ Καρόλου.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδῃ — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενεὲ τῶν «Ἐθ' Φρονούντων» — νύχτα μέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καρπόσους, — πατ' αἰσθῆς ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σπαντοῦρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια.